

Arrest

nr. 148 651 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Nederlandse nationaliteit, diende op 5 augustus 2014, onder een bijlage 19, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werkzoekende. Zij diende ten laatste op 5 november 2014 volgende documenten over te leggen:

- ☐ Bewijs van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven en bewijs/bewijzen een reële kans op tewerkstelling te maken;
- ☐ Ofwel een arbeidscontract;
- ☐ Ofwel een arbeidscontract en loonbriefjes (interim);
- ☐ Ofwel een arbeidscontract + arbeidskaart B (Kroatië);
- ☐ Ofwel Limosa attest + A1-formulier (gedetacheerde);
- ☐ Ofwel een overeenkomst voor de plaatsing van een au pair.

Op 19 januari 2015 weigerde de verwerende partij haar, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 05.08.2014 werd ingediend door: (...) om de volgende reden geweigerd:

□ Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 05.08.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt hij volgende documenten voor: inschrijvingsattest interimkantoren Randstad en Vivaldi's interim, arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid, inschrijvingsbewijs VDAB, diploma Veiligheid voor Operationeel Leidinggevend, krantenartikel en ITSSAR- kaartjes.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank dd. 27.11.2014 is gebleken dat betrokkene tot op heden slechts vijf dagen gewerkt heeft. De laatste dag interimtewerkstelling vond plaats op 07.01.2015. Het betreft hier dus een achterhaalde en marginale tewerkstelling op basis waarvan het verblijfsrecht als werknemer niet kan worden toegestaan (art.50, §2,1° van het KB van 08.10.1981).

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Uit het voorgelegde inschrijvingsattest van interimkantoren Randstad en Vivaldi's interim blijkt dat hij zich daar heeft laten inschrijven. Betrokkene verblijft intussen meer dan vijf maanden in het Rijk, maar de resultaten die hij tot op heden kan voorleggen laten niet toe een reële kans op bijkomende of niet-marginale tewerkstelling vast te stellen. Betrokkene heeft weliswaar de kans gekregen een vijftal dagen te werken op interimbasis, maar het betrof een marginale tewerkstelling (4 dagen in september 2014 en 1 dag in januari 2015).

Hij legt verder ITSSAR-kaarten voor waaruit blijkt dat hij over bepaalde vaardigheden beschikt en hij legt tevens een diploma "Veiligheid voor Operationeel Leidinggevend" voor, maar hij toont niet aan hoe deze kwalificaties van nut kunnen zijn op de Belgische arbeidsmarkt. Nergens in het dossier blijkt dat betrokkene over een concreet werkvoorstel beschikt om in de nabije toekomst op niet-marginale basis in dienst te kunnen treden.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) juncto artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) en van de Europese Richtlijn 2004/38. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht met de voeten heeft getreden, alsook niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De beslissing is niet consequent te noemen.

Allereerst is de Dienst Vreemdelingenzaken zich er duidelijk niet genoeg van bewust dat de onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie, over sterke grondrechten beschikken en dat het recht op vrij verkeer zeer ruim geïnterpreteerd moet worden.

Overeenkomst de preambule bij het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (2000/C – 364/01) is de hoofdgedachte binnen de Europese Unie dat het vrij verkeer van personen, diensten en vrijheid van vestiging verzekerd zijn.

“De Unie draagt bij aan de instandhouding en de ontwikkeling van deze gemeenschappelijke waarden, met inachtneming van de verscheidenheid van de culturen en tradities van de volkeren van Europa, alsmede van de nationale identiteit van de lidstaten en van hun staatsinrichting op nationaal, regionaal en lokaal niveau; zij tracht een evenwichtige en duurzame ontwikkeling te bevorderen en verzekert het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitaal, alsmede de vrijheid van vestiging.”

Ook de Europese Richtlijn 2004/38 huldigt het principe van vrij verkeer van personen binnen de EU.

In het schrijven van de Stad Gent staat dienaangaande trouwens te lezen (zie stuk met nr. 4) :

“Met de wijzigingen aan de vreemdelingenwet van 25 april 2007 heeft België zich geschikt naar de Europese richtlijn 2004/38. Daardoor worden de principes van het vrij verkeer van personen het EU-burgerschap weer een stuk meer in de praktijk gebracht. Concreet betekent dit dat men een EU-burger geen andere beperkingen mag opleggen dat diegene die bestaan voor de eigen onderdanen, en dit voor verplaatsingen en het ontplooiën van activiteiten.

De EU-burger ontleent dus zijn recht op verblijf en op tewerkstelling volledig aan zijn EU-nationaliteit. De Belgische ‘verblijfsprocedure’ en bijhorende inschrijvingsdocumenten moeten dan ook eerder als een formaliteit worden gezien.”

Conform de regels van het Europees recht heeft de verzoeker zich als onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie, meer bepaald als Nederlander, gevestigd in België.

Hij heeft zich gevestigd op basis van art. 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; ...”

Het mag duidelijk zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op onredelijke wijze gedraagt en de grondgedachte van het vrij verkeer van personen in voorliggend dossier belemmert.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is opgebouwd rond 2 elementen.

o Ten eerste de verzoeker kan geen inschrijving krijgen als werknemer.

o Ten tweede de verzoeker kan geen inschrijving krijgen als werkzoekende.

Met betrekking tot de inschrijving als werkzoekende oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker geen inschrijving kan bekomen als werknemer omdat er sprake is van “een achterhaalde en marginale tewerkstelling” op basis waarvan het verblijfsrecht als werknemer niet kan worden toegestaan (art. 50, § 2, 1° KB van 08.10.1981”.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt verder dat de verzoeker eveneens geen inschrijving kan bekomen als werkzoekende omdat verzoeker “intussen meer dan vijf maanden in het Rijk” verblijft en “de resultaten die hij tot op heden kan voorleggen niet toelaten een reële kans op bijkomende of niet-marginale tewerkstelling vast te stellen.”

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is hoogst onredelijk en gaat in tegen de principes van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (2000/C – 364/01) en de Europese Richtlijn 2004/38.

Uit alle aspecten van de beslissing blijkt immers dat de verzoeker wel degelijk voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Hij heeft zich aangeboden bij de dienst bevolking, heeft een inschrijving gevraagd, heeft zich ingeschreven als werkzoekende (zie stuk met nr. 3), heeft de nodige opleidingen gevolgd, zoekt werk en heeft zelfs tijdelijk gewerkt.

Zoals nochtans moet blijken uit de bestreden beslissing kan overeenkomstig de vigerende wetgeving zijnde het art. 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet, een inschrijving niet geweigerd worden wanneer de onderdaan van de lidstaat aantoonst dat hij werkzoekende is zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld of wanneer hij aantoonst dat hij als werknemer beschouwd kan worden.

De verzoeker kan zich terecht baseren op alle gegevens in het dossier om te stellen dat hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden.

Hij heeft zich aangeboden bij de dienst bevolking, heeft een inschrijving gevraagd, heeft zich ingeschreven als werkzoekende (zie stuk met nr. 3), heeft de nodige opleidingen gevolgd, zoekt werk en heeft zelfs tijdelijk gewerkt.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent deze situatie maar stelt dat de verzoeker niet aantoonst dat hij een reële kans op tewerkstelling zal hebben en dat het werk dat hij uitgevoerd heeft, een marginale tewerkstelling betreft.

De motivering in de bestreden beslissing laat evenwel geen ruimte voor twijfel.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent immers dat de verzoeker correct ingeschreven is als werkzoekende.

Meer nog, de Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat de verzoeker werk zoekt en dat hij zelfs gewerkt heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent zelfs dat de verzoeker verschillende opleidingen gevolgd heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken miskent de grondgedachte van het Europees recht manifest.

De verzoeker verwees reeds naar de preambule van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en de Europese Richtlijn 2004/38.

Het artikel 15, tweede lid van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt zelfs letterlijk :

“Artikel 15 Vrijheid van beroep en recht om te werken

1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen.

2. Iedere burger van de Unie is vrij om werk te zoeken, te werken, zich te vestigen of diensten te verrichten in iedere lidstaat.”

De Dienst Vreemdelingenzaken moet bijgevolg conform het art. 15 van het Handvest betreffende de grondrechten de verzoeker, als onderdaan van een Europese lidstaat toelaten om zich in België te vestigen, te werken en / of werk te zoeken.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat de verzoeker ingeschreven is als werkzoekende, werk zoekt, en zelfs werkt, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet zonder het art. 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie te schenden de inschrijving aan de verzoeker verbieden en de verzoeker verplichten het land te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar bestreden beslissing naar het art. 50, § 2 van het KB van 08/10/1981 dat het volgende stelt :

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken : 1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis ; 2° zelfstandige : een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer [1 en het bewijs van zijn aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen]1; 3° werkzoekende : a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”

Het mag duidelijk zijn dat dit hoger geciteerd artikel dusdanig geïnterpreteerd dient te worden dat het niet de regels van de Europese Unie schenden zijnde het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en de Europese Richtlijn 2004/38.

De invulling van de Dienst Vreemdelingenzaken moet dus conform zijn aan de Europese regelgeving en mag geenszins een belemmering betekenen op het vrij verkeer van personen, werk en vestiging.

Zoals het te lezen is in de nota van de Stad Gent ontleent de verzoeker, als onderdaan van de Europese Unie zijn verblijfsrecht op basis van EU-nationaliteit.

In het schrijven van de Stad Gent staat dienaangaande trouwens te lezen (zie stuk met nr. 4) :

“Met de wijzigingen aan de vreemdelingenwet van 25 april 2007 heeft België zich geschikt naar de Europese richtlijn 2004/38. Daardoor worden de principes van het vrij verkeer van personen het EU-burgerschap weer een stuk meer in de praktijk gebracht. Concreet betekent dit dat men een EU-burger

geen andere beperkingen mag opleggen dat diegene die bestaan voor de eigen onderdanen, en dit voor verplaatsingen en het ontplooiën van activiteiten.

De EU-burger ontleent dus zijn recht op verblijf en op tewerkstelling volledig aan zijn EU-nationaliteit. De Belgische 'verblijfsprocedure' en bijhorende inschrijvingsdocumenten moeten dan ook eerder als een formaliteit worden gezien."

Bijgevolg zijn de verwijzingen van de Dienst Vreemdelingenzaken naar de omstandigheid dat de verzoeker nog niet voldoende gewerkt heeft of dat hij niet aantoonde dat hij een reële kans heeft op tewerkstelling zijn niet dienstig.

Trouwens, de verzoeker ontkent ten stelligste dat hij geen tewerkstelling zou kunnen bekomen.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt heeft de verzoeker niet alleen werk gezocht, maar heeft hij ook effectief gewerkt en opleiding gevolgd.

De bewezen tewerkstelling, ook al is dit tot op heden tijdelijk, impliceert bijgevolg dat hij wel degelijk een kans op tewerkstelling op vaste basis heeft.

Wat de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen doet is niet meer dan een veronderstelling formuleren die noch bevestigd noch ontkracht kan worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken is bijgevolg veel te streng in het beoordelen van verzoekers dossier door te beweren dat de verzoeker moet aantonen dat de verzoeker geen reële tewerkstellingskans heeft.

Dergelijke invulling strijdt met het principe van het vrij verkeer van personen, werk en vrije vestiging.

Bovendien worden de bewezen opleidingen door de Dienst Vreemdelingenzaken geheel eenzijdig negatief beoordeeld.

Naast de weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd aan de verzoeker ook een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd.

De juridische rechtsgrond is artikel 51, §2, lid 2 van het KB van 08/10/1981:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."(eigen markering)

De bewoordingen van de juridische basis, meer bepaald de woorden 'zo nodig', impliceren dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen automatisme indien het verblijfsrecht niet erkend wordt.

De woorden 'zo nodig' impliceert een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een discretionaire bevoegdheid impliceert op zijn beurt een uitgebreidere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient op duidelijke én individuele wijze te motiveren waarom in casu de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk wordt geacht.

Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt enkel dat er geen andere verblijfsgrond is, dat de verzoeker daarom het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

In casu is dit niet het geval.

De beslissing is uitermate stereotype.

Er wordt enkel gesteld dat er geen andere verblijfsgrond is.

De verzoeker ontleent zijn verblijfsrecht evenwel aan zijn EU-nationaliteit. In de bestreden beslissing werd daaromtrent niets gemotiveerd.

Uiteraard kan de verzoeker niet akkoord gaan met deze falende motivering.

Tenslotte wenst de verzoeker te wijzen op de doelstelling van de wetgeving, zijnde het vermijden dat EU-burgers ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.

De verzoeker heeft geen uitkering van het O.C.M.W., noch van de RVA, noch van de mutualiteit. De Dienst Vreemdelingenzaken ontkent dit ook niet.

Door de weigering van het verblijfsrecht aan de verzoeker toe te kennen, eerbiedigt de Dienst Vreemdelingenzaken de doelstelling van het Europees recht niet.

De weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet redelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekster.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze

werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De preambule van de richtlijn 2004/38 stelt dat, het burgerschap van de Unie aan elke burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent, onder voorbehoud van de beperkingen vastgesteld door het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en de maatregelen tot uitvoering daarvan. Het vrij verkeer van personen is immers een van de fundamentele vrijheden binnen de interne markt, die een ruimte zonder binnengrenzen omvat waarin vrijheid is gewaarborgd volgens de bepalingen van het Verdrag (zie 1e en 2e overweging).

De verzoekende partij geeft correct aan dat het Unierecht voorziet in een vrij verkeer van werknemers hetgeen tevens impliceert dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997).

De verzoekende partij lijkt echter te menen dat een Unieburger altijd ongelimiteerd kan genieten van het vrij verkeer van personen en werkzoekenden binnen de Europese Unie. De Raad stipt aan dat het recht van staatsburgers van een lidstaat om te verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat zonder aldaar betaald of onbetaald werk te verrichten, niet onvoorwaardelijk is. Volgens artikel 21, lid 1 van het VWEU komt het recht op het grondgebied van de lidstaten te verblijven slechts aan iedere burger van de Unie toe onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (zie in die zin arrest Trojani, reeds aangehaald, punten 31 en 32; arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C- 200/02, Jurispr. blz. I- 9925, punt 26, en 11 december 2007, Eind, C- 291/05, Jurispr. blz. I- 10719, punt 28).

Een van die beperkingen en voorwaarden is blijkens artikel 7, lid 1, sub a en b van richtlijn vrij verkeer 2004/38/EG dat de lidstaten van staatsburgers van een andere lidstaat, die aanspraak willen maken op het recht om meer dan drie maanden op hun grondgebied te verblijven, mogen vereisen dat zij ofwel een economische activiteit uitoefenen, ofwel werkzoekende mogen zijn met een reële kans op tewerkstelling. Voor zij die geen economische activiteit uitoefenen, mogen de lidstaten eisen dat zij voor zichzelf en voor hun familieleden beschikken over een verzekering die de ziektekosten in de gastlidstaat volledig dekt, en over voldoende bestaansmiddelen beschikken om tijdens hun verblijf niet ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van die lidstaat (zie in die zin arrest van 23 februari 2010, Teixeira, C- 480/08, Jurispr. blz. I- 1107, punt 42).

De verzoekende partij is Nederlander en bijgevolg Unieburger. Zij heeft een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. De verzoekende partij betwist niet dat zij niet als werknemer kan worden beschouwd. Zij herhaalt meermaals een inschrijving te hebben verzocht als werkzoekende. Zij meent echter wel als werkzoekende in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden en is van oordeel dat zij bijgevolg niet het voorwerp kan uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het Hof van Justitie interpreteerde in de zaak Antonissen (HvJ 26 februari 1991, Antonissen, C-292/89) de beperkingen op het vrij verkeer van personen in de situatie van een werkzoekende en stelde hierin dat indien een EU-burger in een andere lidstaat werk is komen zoeken, hij gedwongen kan worden - behoudens mogelijkheid van beroep - die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoont dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden.

Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat het vrij verkeer van werknemers zich uitstrekt tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.),

Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122). Met andere woorden zolang blijkt dat zij nog steeds werk zoeken en een reële kans op tewerkstelling maken.

In dezelfde lijn voorziet artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, dan ook in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten, moet zowel aantonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”.

De Unieburger die zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden wenst uit te oefenen dient de in artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) beschreven stukken neer te leggen:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

De verzoekende partij geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de beslissing waarbij haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd dat de aan het bestuur voorgelegde bewijzen niet op afdoende wijze aantonen dat zij een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt heeft. Zij meent dat ze wel degelijk kans maakt om te worden aangesteld nu zij in het verleden niet alleen werk heeft gezocht, maar ook effectief heeft gewerkt en een opleiding heeft gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij met de vroegere tewerkstelling van de verzoekende partij rekening heeft gehouden. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld: *“Uit het voorgelegde inschrijvingsattest van interimkantoren Randstad en Vivaldi's interim blijkt dat hij zich daar heeft laten inschrijven. Betrokkene verblijft intussen meer dan vijf maanden in het Rijk, maar de resultaten die hij tot op heden kan voorleggen laten niet toe een reële kans op bijkomende of niet-marginale tewerkstelling vast te stellen. Betrokkene heeft weliswaar de kans gekregen een vijftal dagen te werken op interimbasis, maar het betrof een marginale tewerkstelling (4 dagen in september 2014 en 1 dag in januari 2015).*

Hij legt verder ITSSAR-kaarten voor waaruit blijkt dat hij over bepaalde vaardigheden beschikt en hij legt tevens een diploma "Veiligheid voor Operationeel Leidinggevend" voor, maar hij toont niet aan hoe deze kwalificaties van nut kunnen zijn op de Belgische arbeidsmarkt. Nergens in het dossier blijkt dat betrokkene over een concreet werkvoorstel beschikt om in de nabije toekomst op niet-marginale basis in dienst te kunnen treden.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar aanvraag inderdaad nalaat enige informatie te voegen waaruit blijkt dat zij over een concreet werkvoorstel beschikt om in de nabije toekomst (al dan niet op een niet-marginale basis) in dienst te kunnen treden. Zoals de verwerende partij terecht in haar nota met opmerkingen stelt, heeft de verzoekende partij bij haar aanvraag evenmin sollicitatiebrieven gevoegd. Tevens blijkt dat de verwerende partij correct heeft vastgesteld dat de verzoekende partij in het verleden slechts vijf dagen tewerk was gesteld (eens vier dagen in 2014 en dan nog eens 1 dag in 2015) en dit ondanks haar kwalificaties. De Raad acht het bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij over een reële kans op tewerkstelling beschikt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij veel te streng is geweest bij het beoordelen van haar dossier. Met haar betoog maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen, of de opgeworpen bepalingen of beginselen heeft geschonden.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij het vrij verkeer van werknemers heeft miskend. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus evenmin.

In een tweede onderdeel van haar middel betwist de verzoekende partij dat de motivering van het bevel afdoende is.

De Raad merkt op dat wanneer de verwerende partij constateert dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van een vreemdeling moet worden geweigerd, het haar toekomt om aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling tevens onwettig in het Rijk verblijft en zo nodig over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Door aan te geven dat de verzoekende partij niet over een verblijfsrecht beschikt op een andere rechtsgrond, blijkt in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met haar specifieke situatie. Bovendien verduidelijkt zij niet met welke elementen er dan geen rekening zou zijn gehouden. In zoverre de verzoekende partij herhaalt dat zij haar verblijfsrecht ontleent aan het EU-recht volstaat het te verwijzen naar de bespreking die hiervoor werd uiteengezet.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat zij niet ten laste is van het sociale bijstandstelsel dat de doelstelling vormt van het EU-recht.

De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat zij een aanvraag heeft ingediend als werkzoekende waardoor zij dient aan te tonen dat zij over een reële kans op tewerkstelling beschikt. Haar betoog doet hier geen afbreuk aan. Indien de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar levensonderhoud te voorzien zonder te werken, staat het haar vrij om een aanvraag in te dienen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Een schending van de door haar aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU